

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж бр. 4399/18
20.07.2018. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Марине Јакић, председника већа, Весне Миљуш и Маје Чогурић, чланова већа, у парници тужиоца Социјалистичке партије Србије, Нови Београд, Булевар Михајла Пупина бр. 6, коју заступа адвокат АБ, против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, Немањина бр. 22-26, ради утврђења права својине, одлучујући о жалби тужене на пресуду Вишег суда у Смедереву П бр. 26/15 од 12.07.2016. године, на седници већа одржаној дана 20.07.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Смедереву П бр. 26/15 од 12.07.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П бр. 26/15 од 12.07.2016. године ставом првим утврђено је да је Социјалистичка партија Србије титулар права својине на згради аа, што је тужена Република Србија дужна да трпи. Ставом другим утврђено је да је Социјалистичка партија Србије титулар права својине на земљишту на коме се налази зграда аа и то титулар права својине на земљишту испод зграде аа што је тужена Република Србија дужна да трпи. Ставом трећим одређено је да упис права својине извршиће надлежни катастарски операт за КО Смедерево. Ставом четвртим забрањено је туженој Републици Србији да до окончања поступка непосредно располаже зградом аа у укупној површини и димензијама описаним у том ставу. Ставом петим обавезана је тужена Република Србија да тужиоцу Социјалистичкој партији Србије исплати на име трошкова спора износ од 379.000,00 динара.

Тужена је благовремено изјавила жалбу из свих законских разлога предвиђених одредбом члана 373 Закона о парничном поступку.

Апелациони суд је испитао пресуду у смислу чл. 386 ЗПП и нашао да жалба тужене није основана.

У спроведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка предвиђених одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 на које овај суд пази по службеној дужности. Чињенично стање је у потпуности утврђено, а разлози наведени у пресуди произлазе из чињеница садржаних у исправама и изведеним доказима, па се неосновано указује и на битну повреду из чл. 374 ст. 2 тач.12 ЗПП.

Из утврђеног чињеничног стања следи да је Срески комитет Савеза комуниста Смедерево био инвеститор изградње управне аа. Грађевинска дозвола му је издата је 10.12.1957. године, на основу ње је са извођачем радова ГП “Комграп” закључио уговор о грађењу, којим се обавезао на плаћање уговорене цене, према тексту уговора средства су обезбеђена кредитом, технички пријем зграде извршен је фебруара 1958 године и од њеног завршетка је коришћена као пословни простор, управна зграда, најпре Среског комитета СКС Смедерево, а након јула 1990. године је држалац Социјалистичка партија Србије.

Решењем Општинског суда у Смедереву Дн. 1039/87 од 10.02.1988. године дозвољен је отпис кат.парцеле _ из ЗКУЛ бр. _ КО Смедерево и упис исте парцеле у нови ЗКУЛ бр. _ у површини од 9 ари и 99 м2, парцела је у новом улошку уписана као зк.тело 1, а као зк. Тело 2 је уписана зграда. Истим решењем је дозвољен упис својине на згради у корист Социјалистичке партије Србије Општински одбор у Смедереву, земљиште је уписано као друштвена својина са правом коришћења у корист власника зграде. На молбу Савезног јавног правобранилаштва, директном применом члана 13 и 14 Закона о финансирању политичких странака, Општински суд у Смедереву је донео решење Дн. 1036/01 од 15.05.2002. године којом дозвољава у ЗКУЛ бр. _ КО _ укњижбу са досадашњег власника општинског одбора СПС Смедерево у корист државне својине, власништво СРЈ. Жалба тужиоца на решење о дозволи уписа је одбијена. Непокретност је касније распадом савезне државе, по територијалном принципу уписана као својина Републике Србије. Према извештају катастра, парцели 474/2 старог премера одговара садашња кп. 1000 и делови суседних парцела наведени у изреци побијане пресуде, а кући зк. Тело 2, објекти уписани као објекти број 1 и број 2.

На XII ванредном конгресу Савеза комуниста Србије 12.07.1990. године донета је одлука о уједињењу Савеза комуниста Србије и Социјалистичког савеза радног народа Србије и оснивању Социјалистичке партије Србије. Статутом који доноси оснивачки Конгрес СПС сва права и обавезе Савеза комуниста Србије се преносе на Социјалистичку партију Србије а сва имовина покретна, непокретна и финансијска средства Савеза комуниста Србије постају имовина Социјалистичке партије Србије. Тужилац је уписан је у регистар политичких организација, последњи уписани податак је промена статута од 14. 12. 2014. године. По одредби из чл. 80 овог статута, важећег у време подношења тужбе, имовина СПС је јединствена и недељива и њоме располаже и управља Главни одбор, или одбори које он овласти.

Социјалистичка партија Србије настала је уједињењем Савез комуниста Србије и Социјалистичког савеза радног народа Србије на XII ванредном конгресу Савеза комуниста Србије 12.07.1990. године према Одлуци бр. 1588. Према овој Одлуци сва права и обавезе, као и имовина покретна, непокретна и финансијска средства Савеза комуниста Србије се преносе на СПС. Према приложеном Статуту Савеза комуниста Југославије из 1978 део I “Општа начела” тачка 5 Савез комуниста Србије је самостална организација у јединственом Савезу комуниста Југославије . У Статуту Савеза комуниста Србије из 1978 године у делу IX “Средства за делатност СКС” тачка 68. дефинисано је да се делатност СКС финансира средствима која потичу од чланарине, добровољних прилога чланова савеза комуниста и грађана и осталих прихода, а у ставу 2 тачке 69 дефинисано је да у коришћењу средстава којим располажу, организације и оргтгани Савеза комуниста потпуно су самостални. Из овог следи да је Савез Комуниста Србије био самостална организација, а не организациона јединица СКЈ, да је имао своја средства и да је њима могао самостално да управља и располаже. Спорни објекат је изградњом по грађевинској дозволи и сагласно Основној уредби о грађењу (“Службени лист ФНРЈ 46/48 14/52) и Правилнику о уступању радова на изградњи (Службени лист ФНРЈ 13/57) закљученим уговором са овлашћеним извођачем радова стекао Срески комитет СКС у Смедереву. Овакав начин изградње је био предвиђен за предузећа и друштвене организације са самосталним финансирањем, а према тексту уговора средства за исплату наручених радова је обезбедио кредитом код банке. Објекат је изградњом постао имовина инвеститора-градитеља, пре приступања изградњи инвеститору је издата грађевинка дозвола, што без акта о додели земљишта не би било могуће, инвеститор је као друштвено правно лице(друштвено-политичка организација) изградњом постао носилац права располагања на згради и носилац права коришћења на земљишту, његова права су као имовина СКС прешла на тужиоца. Тужилац није настао преображајем савезних друштвено-политичких организација из чл. 13 ст. 1 Закона о финансирању политичких странка, спорна непокретност није представљала имовину неке од тих организација, па без обзира на издејствован упис по овом пропису није могла прећи на Државу СРЈ, као правног претходника тужене Републике.

Тужилац је подношењем уговора о грађењу доказао да је зграда направљена за потебе инвеститора и да је инвеститор финансирао изградњу средствима у уговором опредељеном износу, па у таквој ситуацији на тужену прелази терет доказивања да су у стицање уложени јавни приходи и друга државна средства, па су супротни наводи жалбе неосновани. Савесна и законита изградња је по чл. 21 и 22 Закона о основама својинскоправних односа је пуноважан основ стицања својине, па је тужбени захтев правилно усвојен.

Побијаном одлуком, без обзира на разлоге које је навео првостепени суд није наложено другом органу да изврши конверзију права на земљишту, већ туженој да као носилац укњижених права трпи промену уписа, а надлежни орган ће у сваком случају одлучивати о упису. Пресудом се не дира у права трећих лица, та лица нису морала да буду обухваћена тужбом, па нема непотпуне процесне заједнице на туженој страни.

Правилно је и примењена одредба члана 449 Закона о извршењу и обезбеђењу, обзиром да је тужилац доказао вероватност потраживања, а одређеном привременом мером тужена не трпи штету, па се опасност од осујећења потраживања није морала

доказивати.

О парничним трошковима је одлучено правилно применом члана 153 ст. 1 и 154 Закона о парничном поступку.

Сходно наведеном донета је одлука у смислу члана 390 Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Марина Јакић**